

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

V pravi in luči, ali človek in žival.

Piše A. Tomec.

(Dalje.)

5. Zato pa vi, ki pravite da se borite in delate za napredek, mir in svobodo in blagor človeške družbe, širite pa ob enem krive, protiverske nauke, ki tajite Boga, proglašate človeka za žival, udrihate in hujskate proti katoliški cerkvi in duhovščini, se iz božjih in svetih rečij norčujete, smešite in sramotite vero, ljudem o cerkvi in veri pojme mešate in jim vero iz src trgate, proglašate resnico za laž in laž za resnico, obljublimate svobodo, blagostanje in nebesa na svetu, **vam ni čisto nič mar za napredek, mir in svobodo in blagor človeštva**, ampak vam je prvi in zadnji cilj: **vničiti cerkev in vero in s tem napraviti le zmešnjavo, nesrečo, sužnost in pekel ter pahniti človeško družbo v največjo bedo in nesrečo!**

Zato pa, kolikor bolj vpljivate na človeštvo s svojimi pogubnimi nauki, kolikor bolj zatirate vero, hujskate in rujete proti cerkvi, zajedno proti svetni oblasti in poglavarjem, tembolj je istih potreba; kajti oblasti niso v strah dobrim, ampak v strah hudobnim, in sovražniki obla-

sti niso dobri in pošteni ljudje, katerim se je ni treba bati, ampak hudobneži in zločinci, ker jih kaznuje in bi se je zato radi iznebili, da bi potem imeli prostost nemoteno in nekaznjevano izvrševati svoja hudobna in nepoštena dejanja.

Da, vi, ki najbolj vpijete proti oblasti, vojaštvu, orožništvu in policiji, **ste največ krivi, da isto obstoji**, ker zatirate vire vsega dobrega, t. j. vero in krščanske čednosti, odpirate pa vire vsega hudega, t. j. nevero in brezbožtvo. Na eni strani rujete proti oblasti, na drugi pa s svojimi nauki in vzgojo delate le še večjo potrebo iste.

6. Le pomislimo, kako bi bilo, ako bi na svetu zavladata splošna nevera in bi se odpravile svetne oblasti, kako bi šele potem hudobija gospodarila! Koliko zločinov, krivic in nasilja bi se šele potem zgodilo! Slabejši bi postali sužnji močnejših, ker bi več ne odločevala pravica, ampak moč, strast in podivjanost. Svet bi postal veliko bojno polje, kjer bi se narodi eden drugega morili in uničevali da nastal bi splošen nered in zmešnjava.

Pa, kaj vam vse to mar, kajne? Samo, da cerkev in vero uničite, pa ste zadovoljni, če tudi je v človeški družbi vse narobe! Zato pa se vidi, da je vse vaše delo in stremljenje za blagor človeštva, vsa vaša skrb za napredek in svobodo le **gola hinvščina in krinka**, s katero uboge, nevedne ljudi slepite in zapeljujete, jim jemljete vero in poštenje, mir, srečo in zadovoljnost, zasajate pa v njih srca dvome, nezadovoljnost, nesrečo in divje sovraštvo do svojih pravih prijateljev, opisujete jim katoliško cerkev kot najhujšo sovražnico človeštva, zatiralko in nasprotnico vsakega napredka in svobode.

Pa v vsem tem, kar ji slabega očitate, se vi v največji meri odlikujete in humbug, ki ga očitete katoliški duhovščini, je le pri vas doma!

V lepih besedah, kakor so napredek, svoboda, bratstvo, enakost, praviča, označujete le nazádnjaštvo, sužnost, zatiranje, nasilje in krivico, ker bi sicer ne mogli zapeljevati nevednih ljudi, ako bi jim to pod pravim imenom oznanjevali. Zato ste pa dali vsemu napačna imena, da ljudi od dobrega odvračujete in jih za slabo pridobivate.

Pa, ako bi vas drugače ne bilo mogoče spoznati, se iz tega dovolj jasno vidi, da se vi ne borite in ne delate za, ampak proti napredku, svobodi, miru, pravici, resnici in splošnemu redu, ker sovražite in preganjate katoliško cerkev, ko si ravno ona najbolj prizadeva za pravi napredek, pravo svobodo, resnico, poštenost in pravičnost, medsebojno ljubezen, red in mir, in najbolj ona obsoja vsako laž in zmoto, sužnost, zatiranje, nasilje in krivico. Vse vaše lepe besede in sladke obljube, v katerih obetate človeštvu blagostanje in srečo, so le krinka in vada za nevedno ljudstvo, da bi ga propali vsake svobode ter ga popolnoma zasušili in ponižali pod nemne živali!

7. Ozrimo se zdaj na **posameznika**. Ako vzameš človeku vero v

Boga, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, vero v dušo in posmrtno življenje, mu ob enem vzameš tudi poštenje in pravičnost, skrb in ljubezen do bližnjega. Tak človek bo iskale samega sebe, skušal si bo na tem svetu nebesa pridobiti, ker jih ne upa po smrti, in ako ne gre drugače, bo rabil pri tem tudi silo.

Kaj pa naj zadržuje človeka od hudega in ga priganja k dobremu, ako se ne boji kazni radi hudih dejanj in ako ne upa plačila radi dobrih del?

Da, ako ni Boga in večnosti, ako se s smrtjo vse konča, čemu potem trpeti toliko težav, ki nam jih pri naša življenje? Kaj naj potem še nadalje človeka zadržuje, da vse ne poskuša, da vživa na tem svetu vse dobrote in veselje, kolikor mogoče, in da si potem tudi konča življenje, ko mu isto ne nudi več prijetnosti!? Kjer ni vere in strahu božjega, tam ni poštenja in pravičnosti, ne vzajemne ljubezni in požrtvovalnosti, tam ni sreče in zadovoljnosti.

Zatoraj, vi, svobodomiselnici in socialisti, ali niso vaši nauki, da ni Boga, ne večnosti, da si naj človek na tem svetu nebesa išče, naravnost pogubni? Ali nišo lahko povod najhujšemu boju vseh proti vsem in povod najhujše tekme za "nebesa" na tem svetu, vsled česar bi ne nastala "nebesa" na svetu, marveč pravcati **pekli**? Če resno mislite človeško družbo reformirati, da bi vladala na svetu svoboda in mir, bratstvo in enakost, zakaj se bojujete proti katoliški cerkvi in veri, ki je edina podlaga tega, ki ima vse to v svojih načelih, naukih in stremljenjih, in ki jo v svoji nedoslednosti celo vi priznavate za dobro? Zakaj hočete svet "osrečiti" z nevero? Kako morete pričakovati, da bi bili ljudje dobri, ako jim vzamete vero in jim vrinete materijalizem? Ali mislite, da bo svet potem boljši, ako ga popolnoma pokvarite?

Podobni ste onemu, ki želi imeti sadje, a ne more videti drevesa, ki

May, 1913.

to sadje rodi in ga hoče na vsak način uničiti. Podobni ste onemu, ki hoče imeti trdno zidano hišo, pa brez temelja. Kakor je nemogoče sadje brez drevesa in hiša brez temelja, tako je nemogoče, da bi brez vere na svetu vladala svoboda in mir, bratstvo in ljubezen, poštenje in pravica, sreča in zadovoljnost.

Ako bi se vam v resnici šlo za napredek in svobodo, red in mir, zaboljšanje človeške družbe in socialnih razmer, tedaj bi vi ne preganjali cerkve in vere, ampak bi si prizadevali, da se narodi naukov sv.

vere oklenejo, da pride vera povsod v veljavo in spoštovanje, da bi se vsi ljudje po njej ravnali. Ker pa hočete cerkev in vero zatreti, boste s tem dosegli ravno nasprotno: čimbolj bodo vaši nauki vpljivali na človeštvo, tembolj bo vsak iskal svoj lastni dobrobit, tembolj se bo bogastvo nekterih množilo, tem več revežev bo še in hujše se jim bo godilo, tem več bo sovraštva in nezadovoljnosti, tem več ropov, umorov in samomorov se bo zvršilo, tem več bo krivice in nasilja!

(Konec prihodnič.)

Pred Majniškim Oltarjem.

(M. Elizabeta.)

O, ko bi bila solnčni žar
iz zlatih niti stkan,
bi krasni majniški oltar
objemala vsak dan.
In potopila kip bi Tvoj
v najlepšo luč neba,
pozdrav zvečer bi zlila svoj
in v jutru spet prišla.

Čez dan bi bila žarek zlat,
a zvezdica na noč,
pa bi poljubila tisočkrat
te žar moj trepetoč.
Bi čula v noči pred Teboj,
Te stražila zvesto,
ko bi razvnel se dnevni soj,
zaprla bi oko.

Pa, saj sem več kot žarek zlat,
kot zvezdic svit globok,
o Mati, več sem tisočkrat,
glej, jaz sem Tvoj otrok.
Le gledati Te zvezda sme,
krasi Te solnčni soj,
jaz pa zaklepam Te v srce
in nosim Te seboj!

Starega očeta praznik.

"Ljubi ded," pravi Jožef, ko se vsede blizu peči, kjer sta se njegova mlajša bratca in sestra radovala okrog svojega starega očeta, "ali nam boste povedali kako povest?" "Povest?" ponavlja prijazno ded. "No, dobro, kaj vam pa hočem povedati? Kje si bil ravno zdaj Jožef. Ti si prinesel mraz seboj v sobo."

"V samostanu sem bil za strežnika," pravi deček. "Imeli so blagoslov, ker danes je praznik Razglašenja Gospodovega, kakor veste."

"Res jè! Praznik sv. treh Kraljev ni več zapovedan praznik v tej deželi. Ali vendar meni je ta praznik dražji od vseh drugih v letu, še celo dražji kot božični dan."

"Kako je vendar to, oče?" vpraša radovedno Katrica.

"Dobro, jaz vam hočem povedati. To bo povest za vas, za kar je Jožef ravnokar vprašal. Jaz imam ta praznik najrajši zato, ker sem na ta dan postal dober kristjan. Na ta dan sem jaz na novo sprejel sv. vero."

"Ali niste bili vedno dober kristjan?" vpraša začudeno zopet Katrica.

"Ne, draga moja. Moj oče je bil nepremišljen sovražnik vsemu, kar je bilo v dotiki s sv. vero. Dokler je živela moja mati, je skrbela, da sem bil podučen v sv. veri, ter da sem hodil ž njo k sv. maši. Ko sem bil pa deset let star, so pa moja mati nevarno zboleli. Mati sami so vedeli, da ne bodo več dolgo živeli, zato so prosili za me dovoljenja od župnika, da sem smel iti k prvem sv. obhajilu, četudi sem bil mlajši kot drugi dečki. Takrat sem bil še poln otroške gorečnosti. Ko so bili mati na smrtni postelji, sem jim obljubil, da bom vedno zvest ostal *njihovim* naukom, ter sem nekaj časa to svojo obljubo tudi izpolnjeval. Potem pa sem po malem postajal vedno slabši in se nisem več brigal za svoje verske dolžnosti. Imel nisem nobenega, ki bi me bil svaril in k dobremu spodbujal. Moj oče pa je storil vse v svoji moči, da bi me bil odvrnil od krščanstva."

"Do časa, ko sem bil štirinajst let star, sem popolnoma opustil vse, kar se tiče sv. vere.

Moj oče je posebno ljubil potovanje, in jaz sem bil njegov vedni spremljevalec. Imel je pa nevarno srčno bolezen. Več zdravnikov je že vprašal za pomoč, toda vse je bilo brez uspeha."

"Nek božični praznik sva bila ravno v Baltimore. Moj oče se ni počutil dobro in nekaj dni potem so očeta napadle hude bolečine. Hitro grem iskat strežnico, a je nisem mogel najti. Tudi njena hči ni bila doma. Nobenega ni bilo doma razun neke zamorske kuharice. Videti je bila dobra ženska, povedala mi je tudi, da je praznik sv. Treh Kraljev in da je šla vsa družina v cerkev k blagoslovu. Ona gre z menoj gori v nadstropje, kjer je moj oče trpel hude bolečine."

"Oh, kaj mi je storiti, v tujem neznanem mestu," vzdihnem ves žalosten in obupan.

"Jaz ti povem kaj naredi," pravi prijazno ta ženska, "jaz prinesem gorke vode in ostanem tukaj pri očetu, ti pa pojdi iskat zdravnika."

"Kam ga pa naj grem iskat?" vprašam jaz. Da mi hitro dva ali tri naslove od zdravnikov in še pristavi: "tam na oni cesti jih je več, če ne moreš enega dobiti, pojdi iskat drugega. Povej mu, da naj hitro pri-

de, kakor hitro mogoče, ker tvoj oče je nevarno bolan."

"Tako! stečem ven iz hiše, pozvonim pri več zdravnikih, pa nobenega ni bilo doma. Več nisem vedel kam naj se obrnem in kam naj grem. Kakor zgubljen sem tekal po ulicah ter gledal za zdravniške naslove."

"Naenkrat zapazim, da stoji pred menoj majhna cerkev, s znamenjem sv. križa. Luč je svetila skozi vrata doli po stopnicah. Ljudje so ravno prihajali iz cerkve. Blagoslov je bil končan. V trenutku sem se spomnil na Boga, ki sem ga za nekaj let že popolnoma pozabil. Hitro se pomikam mimo častilcev v cerkev ter hitim proti oltarju. Tam se vržem na kolena in ne da bi vedel, začnem skoraj na glas moliti: O Bog, pomagaj mi poiskati zdravnika! Pomagaj mi poiskati zdravnika mojemu bolnemu očetu in jaz bom postal priden deček in dober kristjan celo svoje življenje."

"Zdelo se mi je, da se mi ljubo Dete Jezus nasmehlja iz jaslic. Trije Kralji pa, ki so častitljivo stali tam, kakor da bi z usmiljenjem gledali na me."

"Jaz vstanem in hitim ven, poln zaupanja, da bo moja molitev res uslišana."

"Nek častitljiv mož, ki je klečal ravno za menoj vstane ravno takrat in gre ven za menoj, ne da bi ga bil jaz zapazil. Vsi drugi so že preje zapustili cerkev."

"Počakaj malo, deček moj!" zakliče, ko sem ravno hitro hotel iti doli po stopnicah."

"Ti si naglas molil v cerkvi. Jaz sem te slišal, da si prosil za zdravnika. Če tvoj oče potrebuje pomoči, jaz sem zdravnik in bi bil vesel, ako mu morem pomagati."

"Lahko si mislite otroci, da se nisva dolgo mudila. Ko bi ne bila prišla tako hitro, kakor sva, moj oče bi bili gotovo umrli medtem."

"Kakor hitro se je očetu na bolje obrnilo, sem jim jaz povedal kaj se je zgodilo in da jaz hočem izpolniti svojo obljubo. Oče mi nič niso branili tega."

"Od takrat sem se jaz vedno trudil, da ostanem dober kristjan."

"In kar je še več, zdravnik je očetu veliko pomagal tako, da so ostali precej časa pod njegovo oskrbjo. Postala sta si dobra prijatelja in za kar je bila moja mati preveč boječa, da bi storila, — to je storil zdravnik. — Naredil je iz mojega očeta dobrega kristjana."

"No, otroci zdaj pa veste zakaj je praznik sv. Treh Kraljev za me najbolj vesel v celem letu."

— S. F.

Drevo življenja.

(Piše G.)

V. pismo nam takoj v početku govori o Adamu in Evi ter o tisti sreči, ki sta jo vživala v raj. "Zasadil je Gospod Bog—tako nam pripoveduje knjiga božja—vrt veselja, in je postavil vanj človeka, katerega je bil naredil. In Gospod Bog je dal iz zemlje rasti mnogo drevja, lepo na videz in prijetno v jed; tudi drevo življenja v sredi raja, in drevo spoznanja dobrega in hudega. . . . Gospod Bog je vzel človeka, in ga je postavil v vrt veselja, da bi ga obdeloval in varoval. In mu je zapovedal rekoč: "Od vsega drevja po vrtu jej; od drevesa spoznanja dobrega in hudega pa nikar ne jej; zakaj kateri dan koli od njega ješ, boš moral umreti." Ako bi bila Adam in Eva spolnjevala to zapoved božjo, ne bi nikdar umrla, ampak imela bi večno življenje. Zvita kača pa je zapeljala Evo, Eva je zapeljala Adama. Greh je bil storjen, božja zapoved je bila prelomljena. Bog je preklel zemljo zavoljo nepokorščine in je kaznoval Adama in Evo. Sv. pismo nam slika to kaznen z besedami: "Da ne bi (Adam) stegnil svoje roke in da ne bi vzel od drevesa življenja in da ne bi jedel od njega in živel vekomaj, ga je Bog pahnil iz vrta veselja, da bi obdeloval zemljo, iz katere je bil vzet. In je Adama izgnal, in je postavil pred vrt veselja kerubine z ognjenim in švigajočim mečem, da varujejo pota k drevesu življenja." (I. Mojz. 2. in 3. pogl.)

Drevo življenja je bilo po padcu naših prvih starišev skrito, nihče ni vedel zanj. In vendar je to drevo rastlo in cvetelo vedno dalje, seveda na skrivnem, dokler nam ga ni zopet pokazal naš Odrešenik in Zveličar. Kedaj se je to zgodilo? Pogledajmo v življenje Jezusa Kristusa.

Dobri oče ljubezni do svojih otrok nikdar bolj ne pokaže, kakor v zadnjih trenutkih svojega življenja, ko jih gleda, kako jokajo okoli njegove postelje in ko premišljuje, da jih bo moral kmalo zapustiti in da jih na tem svetu ne bo nikdar več videl. Zadnjikrat zbere svoje moči, poda otrokom svoje oslabele roke in jim reče: "Predragi otroci! Pridite zadnjikrat k meni! — Enega za drugim objame, pritiska jih na svoje srce, poljubljuje jih kar najsrčneje, po bledih licih mu tečejo solze. Blagoslavlja svoje otroke in daje jim zadnje opomine. Prinesti si da, kar mu je najdražje, poda svojim otrokom z besedami: "Dragi otroci. . . umreti moram. . . ne moremo več ostati skupaj. . . vzemite tedaj, predragi, to in spominjajte se svojega mrtvega očeta in one ljubezni, s katero vas je ljubil."

Zadnjič zbere Jezus pred smrtjo svoje učence k velikonočni večerji, da bi jim dal v slovo najlepši in najdražji spomin. Z ginjenim in ljubečim srcem začne govoriti: "Z veseljem sem pričakoval dan, ko bom z vami obhajal to velikonočno jagnje." Razlomi kruh, ga blagoslovi in da svojim učencem rekoč: "Vzemite in jejte, to je moje telo." Vzame kelih vina, ga blagoslovi in jim ga poda: "Vzemite in pijte, to je moja kri, ki bo za vas prelita. To storite v moj spomin!" Zakrament presv. Rešnjega Telesa je bil ustanovljen. Kristus nam je zopet pokazal drevo življenja. H temu drevesu ne branita več kerubina z ognjenim in švigajočim mečem, ampak vabita vsakega, da naj pride v bližino tega drevesa in naj trga iz njega sadov življenja. Zdi se, kakor da nas angelji božji vedno in vedno spodbujajo z besedami: "Hvalite

Gospoda vsa ljudstva, hvalite Gospoda vsi narodi." (Ps. 116, I.)

O presvetem Rešnjem Telesu, kot drevesu življenja, ti hočem predragi bravec, v naslednjem podati nekaj misli.

I.

Človek ima dvojno življenje, eno na tem svetu, drugo pa v večnosti. Po pravici bi se vprašali, kako naj bo presv. Rešnje Telo drevo našega življenja na tem svetu? Kako naj bi nas najsvetejši Zakrament krepčal in poživiljal na zemlji? Mi vemo, da obstoji človek iz duše in telesa. Naša duša poživlja telo. Že pregovor pravi: "Zdrava duša, v zdravem telesu." Ako je naša duša močna in krepka, ako ima naša duša oblast nad telesom, ako je naša duša prosta smrtnega greha in napolnjena z milostjo božjo, kako blagodejno vpliva potem na naše telo. Saj je vsakemu znano, da človeku ne zadostuje samo vsakdanji kruhek, ki si ga sprosimo od svojega Stvarnika, ampak, da si želi tudi miru, zadovoljnosti, sreče srca. "Človek ne živi le od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz ust božjih" (Mat. 4, 4).

Poleg tega pa je človek tudi družabno bitje, ki ni sam zase na svetu, ampak je navezan na človeško družbo. Človek pride na svet rodi se in živi v krogu svoje družine. V dru-

žini je izrejen in ko je sam odrasel, ko je sam postal družinski oče ali družinska mati, zopet čaka, kedaj ga bo smrt vzela iz kroga družine.

Družina je v resnici pravo domovje človeka. Tu najde pravi mir, tu najde pravo zadovoljnost in srečo. Naj doživimo v življenju še toliko zopernosti, naj doživimo še toliko nesreč, naj nas zadene še tako hudo trpljenje, na vse pozabimo v krogu svoje ljube družine, v krogu svojih domačih.

Več družin je Bog združil v eno veliko družino, ki jo imenujemo državo. Državna oblast mora skrbeti za časni blagor svojih državljanov, braniti mora pravice slednjega podložnika.

In ravno to družinsko in državljansko razmerje človeka je presv. Rešnje Telo popolnoma izpremenilo. Kdo je pred Kristusom govoril o ljubezni do bližnjega? Kdo je gojil dobrotljivost in usmiljenje? Kdo je lačne nasičeval, žejne napajal, potnike sprejemal, pregnane varoval, zatirane branil? Kdo je imel sočutje z ubogimi in sirotami? O poganskem svetu bi morali zaklicati s pesnikom:

"Sovraštvo, laž in srd povsod,
v gorje vsa zemlja je zakleta!
Zdihuje ves človeški rod."

(Dalje.)

Pred Tabernakelnom.

Četrta obljuba.

Varno pribežališče jim bom v življenju, zlasti pa v njih smrti.

V knjigi Jozue nam pisec te knjige poroča, da je Bog v starem zakonu svojemu izvoljenemu ljudstvu po posebnem razodetju, odločil šestero "pibežališč." Tako so se imeno-

vala mesta, kjer so pregnani in stiskani našli varno zavetje pred svojimi sovražniki.

Kakor skoro vse starozakonske naredbe, ima tudi ta lep predpodbni pomen. Ko so bili časi dopolnjeni," se je prikazala dobrota in ljubeznjivost Boga, našega Zveličarja," piše sv. Pavel. In res, v novi zavezi, zavezi ljubezni se je Bog še

May, 1912.

bolj očetovsko zavzel za stiskane in zatirane. Dal jim je, ne kakor v stari zavezi, šest mest v pribežališča, ampak eno mesto, kjer bi naj vsi ljudje našli varno zavetišče pred svojimi sovražniki — to je tabernakelj.

1. Bog je človeka vstvaril, da obstoji iz telesa in iz duše. Dal mu je dvojno življenje, telesno in duhovno, naravno in nadnaravno. O obojem veljajo besede Bogu vdanega trpina Joba: "Vojska je življenje človeka na zemlji." Teh besed ni potreba dokazovati, saj ima vsakdo priložnosti dovolj, njih trpko resničnost v svojem življenju okušati. Le pogledjmo v vsakdanje življenje, katerakoli človeka.

S trudapolnim delom se mora boriti, da si preskrbi, česar mu je potreba, da si ohrani svoje telesno življenje. Saj je božja previdnost sama tako odločila. Delo, trud, trpljenje in težave, to je delež Adamovih otrok v zemeljskem življenju, posebno še tistih, kateri hočejo biti zvesti učenci najvišjega Učenika, ki je vsem napovedal, da učenec ni nad učenika, in kakor se je njemu godilo, tako da se bode tudi vsem njegovim učencem. Pomisli, dragi rojak, samo na svoje mukotrпно vsakdanje življenje! Težko delo za vsakdanji živež je tvoj delež v novi domovini. S žuljevo roko si služiš svoj trdi vsakdanji kruh. In koliko težav te srečuje na tvoji cesti vsakdanjega življenja!

Kdo bi se v takem položaju z željnimi očesom ne ozrl po ljubeznjivem prijatelju, kateri bi imel zanj vedno pripravljeno tolažljivo besedo, s katero bi mu na novo spodbudil njegov pogum, da stanovitno nosi težo od Boga mu odločenega bremena? Zveličar sam se nam vsem ponuja za takega prijatelja, ko nas ljubeznjivo vabi k sebi: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obloženi s težavami in jaz Vas bom poživil!" Ljubeznjivo nam na eni strani s svojim zgledom kaže, kakor je on,

da naj tudi mi vstrajamo, da pride-mo skozi trpljenje v svoje veličastvo, na drugi pa, nam tudi deli potrebno pomoč in milost, da moremo to tudi storiti.

2. Mnogoštevilnejšim in večjim nevarnostim nego telesno, pa je izpostavljeno naše duhovno življenje. Saj hodi po besedah sv. Petra hudič okrog, kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Kdo more prešteti zapeljivosti, ki vabijo in mikajo srce človekovo. Toda čim bolj se jim človek udaja, čim bolj išče v njih zadovoljstva in sreče, tem bolj prazno in nezadovoljno je njegovo srce, ker se tem bolj oddaljuje od Boga, v katerem edino more najti resnično in stalno srečo. "Nepokojno je naše srce, dokler v Tebi ne počiva o Bog," moramo s svetim Avguštinom priznati.

V takih bojih in nevarnostih potrebujemo pribežališča, kjer najdemo prave utehe svojemu srcu. Posebno v skušnjavah potrebujemo pribežališča, saj iz njih največkrat le beg vodi k srečni zmagi. In kam naj bežimo? Najvarnejše pribežališče nam je Srce Tistega, kateri v svoji neskončni ljubezni vse obsega, kateri je svoje življenje dal, da nas večno srečne stori, kateri nam deli oni mir, katerega svet ne pozna in ga nam tudi dati ne more. "Vsakteri, ki kliče ime Gospodovo bo zveličan," veli apostol. **"Vsak, kateri pribeži v Srce Zveličarjevo, bo našel osrečevalni mir in pravo srečo svojemu srcu"** lahko rečemo mi. Ničesar se ni onim bati, ki se izroče najsvetejšemu Srcu v varstvo, saj lahko tudi oni s svetim Pavlom govorijo: "če je Gospod z nami, kdo bo zoper naš!" "Vse moremo v Njem, ki nas s svojo milostjo podpira." In vseh teh milosti nevsahljivi vir je ravno božje Srce Zveličarjevo v tabernakeljnu.

3. Kakor v življenju, tako nam je pa pred vsem v smrtni uri najsvetejše Srce Jezusovo varno pribežališče. Dragocena in lepa je smrt

njegovih svetih v Gospodovih očeh, zatrjuje sam sv. Duh. Kako lepa pa bo še le smrt pobožnih častilcev presvetega Srca pred očmi Jezusovimi! Saj ona ni nič drugega kakor zjedinjenje in združenje ljubečih se src in to na večno. Od kratke ure naše smrti zavisi cela naša večnost, to prav dobro ve naš sovražnik od začetka. Zato ravno v tem trenutku napne vse svoje sile, da dobi dušo človekovo v svojo oblast. Vendar je v naši moči si s pobožnim češčenjem presvetega Srca to najtežavnješo uro svojega življenja olajšati in prijetno storiti. Kdor je v svojem življenju bil veren častilec najsvetejšega Srca, bode lahko na smrtni postelji, kakor apostol, z velikim zaupanjem govoril: "Želim razvezan biti in združen z Gospodom!" Pri njem se bodo uresničile besede blažene Margarete: "O kako lahko in prijetno je umreti njim, kateri so stanovitno častili Srce tistega, ki bo enkrat njihov sodnik!"

Jaz bom njih varno pribežališče v življenju in smrti, tako je Gospod

sam obljubil in bode gotovo svojo obljubo spolnil. Saj je Njegovega Srca najgorečnejša želja videti vse ljudi srečne. Vendar nad mnogimi Kristjani se mora bridko pritoževati: "Glej, izredil sem si otroke, pa me nočejo poznati," ker zametujejo ljubezen, katero jim on ponuja. "Kolikokrat sem vas hotel zbrati v svojem Srcu, kakor koklja zbira svoja piščeta pod svoje peruti, pa niste hoteli spoznati, kar vam je bilo v vaš mir in vašo srečo."

Naj bi o nobenem bralcu našega lista ne veljale te besede!

Zatoraj, dragi rojak, k presvetemu Srcu Jezusovemu v vseh dušnih in telesnih potrebah! Tam je vir milosti! Mala večna lučka pred Tabernakelnom ti kaže pot k tvojemu pribežališču, kjer boš našel gotovo in varno pribežališče! Zlasti tu v svojem novem življenju ne pozabi poti do Tabernakelja.

Zato, častimo presv. Srce Jezusovo v zakramentu Sv. Rešnjega Telesa!

Neki gospodar je imel močnega osla. Nekoč ga je imel v svojem hlevu dolgo časa, ne da bi ga rabil za delo. Ker ga je dobro krmil, se je osel spočil in zredil.

Na Jutrovem je navada, da se večinoma potuje le na oslih. Tako je tudi ta gospodar nameraval obiskati svojega prijatelja v sosednem mestu, ter tako osedlal svojega osla in sedel nanj. Toda osel je bil spočit in zato je bil dobre volje. Komaj je naredel par korakov, začel je skakati. Gospodar nategne vajeti, da jih je pretrgal. Ko je osel to začutil, zdirjal je po vasi in letal sem ter tja po ulicah. Sosedje, ki niso vedeli, kaj se je zgodilo in ga srečevali, klicali so mu: "Kam pa, sosed, tako naglo?" "Kaj jaz vem," klical je prestrašen gospodar, "osel se mi je iztrgal."

Temu oslu je podobno človeško telo z vsemi hudimi poželenji. Razum in vera morata imeti telo na močnih uzdah, ako hočeta, da se jim ne strga.

Gorje pa človeku, ako je zgubil vajeti svojih strastij — ako se je udal poželenju. Kakor ta osel s svojim gospodarjem, tako dirjajo človeške strasti s človekom od ene hudobije do druge, od enega greha do drugega. Vprašaj pijanca: "Prijatelj kam boš prišel s svojim pijančevanjem?" Odgovo-

riti ti more edino: "Kaj jaz vem, kam me bo ta strast pripeljala? Udal sem se ji, vajeti sem izgubil iz rok in zdaj, kaj bo konec tega "ne vem." — Pijanec se spreobrne, ko se v jamo zvrne!

Vprašaj nečistnika: "Prijatelj, kam boš prišel s svojo mesenostjo?" Odgovoriti ti more le: "Kaj jaz vem?" Kaj on ve kaj vse bo strast z njim počela? Ali se je bo kdaj rešil? Od hudobije do hudobije ga bo gnala, — kako dolgo, on ne ve, ker je zgubil vajeti nad svojo mesenostjo. Kamor strast hoče, tja pa mora iti, in kadar hoče in kolikokrat hoče. Revez mora ubogati osla, iti mora tja, kamor on hoče! In kaj bo konec? Kaj on ve? Morda se bo sam sebe uničil s strastjo, da ga bo še-le smrt rešila tega strašnega položaja! Revez!

Vprašaj lakomnika, vprašaj prevzetneža, vsi ti niso drugega, kakor revčeki, podobni temu gospodarju. Strasti so se udali, zgubili so iz rok vajeti in sedaj — kaj si morejo pomagati? Semtertja jih goni strast, kamor hoče, služiti ji morajo kot pohlevni psički, storiti morejo le, kar jim ta dovoli. Ali niso res pomilovanja vredni grešniki iz navade?

Pa ali hočejo priznati svoje stanje? Ali se zavedajo svojega nesrečnega položaja?

Ne! Veste kaj vpijejo iznad svojega osla, vsakemu, ki jih vpraša, kam gredo, ki jih hočejo opozoriti na nevarni njih položaj: "Svobodni smo, delamo kar hočemo! V deželi svobode smo, gremo kamor hočemo!"

Ej, revčeki, svobodni ste res, v deželi svobode ste res, v prosvetljenem stoletju ste tudi, pa zraven — na oslu!
Živela taka svoboda!
Revčeki!

Moc krščanskega življenja.

Novi škof iz Toledo, O., Rt. Rev. Schrembs, je povedal v Tifflinu, O., pri birmi ta-le dogodek iz lastne skušnje:

"Ko sem bil župnik v Manistique, Mich., prišel je k meni episkopalni minister, ter me prosil pouka v kat. veri, češ, da hoče postati katolik. Seveda sem mu z veseljem ustregel. Vendar me je gnala radovednost, kaj je tega moža pripeljalo do tako odločnega koraka, pustiti svojo vero in stopiti v katol. cerkev. Nekega dne sem ga vprašal po tem.

"Ako hočem povedati naravnost," pravi minister, "bila je to neka irska služkinja, katero sem imel v hiši. Videl sem to dekletce, kako lepo in

čisto je živela, kako vestna je bila v spolnjevanju svojih verskih dolžnosti, kako je v nedeljo zgodaj vstala, da je opravila vse delo preje, da je mogla ob 8. uri k prvi maši. Občudoval sem jo in strogo pazil na vse njeno življenje. Kolikor bolj sem jo opazoval, tembolj sem občudoval njeno življenje in toliko bolj spoštoval. In vprašal sem se, kaj nagiba to dekletce, da tako lepo živi? In posledica tega — da sem tudi jaz katolik."

"Tako nisem bil jaz," pravi škof, ki je tega ministra spreobrnil, temveč to je bila priprosta dekla, to je bil krasen zgled njenega življenja po veri."

Ljubi moji podložniki.

Vsi dobro veste, da sem jaz največji hudo-delec, največji ropar, najstrašnejši morilec na svetu...

— pa se mi vendar klanjate kakor bogu!

Vsi dobro veste, da sem pomoril že več ljudi, kakor jih je kdaj padlo v kaki bitki in da še sedaj vedno počasi porivam morilni meč v srca milijonov, ki bodo drug za drugim padli kot žrtve moje krutosti...

— pa me vendar vsi ljubite in me hočete imeti po vseh vaših hišah in le za me delate.

Vsi dobro veste, da iz vas naredim bitje, ki je veliko nižje, veliko bolj podlo, veliko krutejše in brezsrčnejše kot najkrutejše zveri....

— pa vi vendar hitite za menoj, in me prosite vsaj kapljice!

Vsi dobro veste, da sem milijone srečnih družin vničil, brezštevila srečnih zakonov razdejal, milijone otrok naredil sirote, pri živih očetih...

— pa sem vendar prva in najvažnejša reč v vaših hišah. Če za kruh ni, za me more biti cent, ker se me ne more pogrešiti.

Vsi veste, da sem milijone mladih življenj poteptal v blato, milijone nedolžnih src raztrgal in umazal, milijone krepkih mladeničev vpropastil v prezgodnji grob,

— pa me vendar dajate nedorastli mladini, da se me privadi in tako pade v moje kremplje.

Vsi veste, da sem jaz tisti, ki vam polnim bolnišnice, norišnice, ječe, ter vam tako povzročam velikanska bremena stroškov,

— pa me vendar javno zagovarjate in razširjate, da morem nemoteno raztezati svoje kruto vladarstvo vedno dalj in dalj.

Vsi veste, da sem že cela morja solz iztisnil iz človeških oči....

— pa vendar me imenujete sreča in moram biti pri vseh vaših veselicah in slavnostih in sicer poglavitna reč.

Vsi veste, da sem že cele narode uničil, da so zginili iz površja, kakor jih ne bi nikdar bilo na svetu,

— in vendar moram biti vladar pri vseh narodnih slavnostih in v imenu naroda mi dovažate novih podložnih, da moram še naprej vladati.

Ve, uboge zapuščene matere, udove pri živih možeh, dobro veste, da sem vam jaz oropal bivšega dobrega moža, ljubečega soproga, ter ga spremenil v krvoločno zver, ter ga pognal po svetu kot grešnega Kajna.

— pa vendar mi dajete tudi otroke, ko jih navajate na me!

Vsi veste, da sem jaz vaš največji sovražnik na svetu,

— pa me vendar vsi branite in zagovarjate pred vsakim, tudi najmanjšim napadom in naj si je to od katerekoli strani.

Vsi veste, da sem le jaz največkrat prvi in edini vzrok vsega gorja, vse revščine naroda,

— pa vendar imam častno mesto po vseh hišah, od kraljeve palače pa tja do zadnje gorske koč.

Vsi veste, da sem jaz že vse to naredil in da bom krepko vse to vršil še naprej in še milijone in milijone naredil nesrečne, ako me boste še naprej tako iskreno ljubili, tako krepko me razširjali, tako pridno delali s krvavimi žulji za me,

— pa mi vendar hočete ohraniti zvestobo.

Zato pa vam prisegam:

Vsak narod pijancev bom izročil gotovi pogubi in uničenju in ne bom pustil za njim drugega kot umazano ime.

V to imam pravico od vas samih, ker vsi vse to dobro veste in vendar — mi hočete služiti!

Dobro! Živeli moji udani podaniki.

Ječmenovec, Žgani Alkohol,
vladar vseh narodov.

(Poslovenjeno iz slovaškega lista "Sokol.")

Cerkvene Novice iz Slovenskih Župnij.

Pueblo, Colo.,

V nedeljo smo imeli prelepo svečanost, katere se je naš verni narod lepo vdeležil, in kar bo ostalo vsim globoko v spominu. Blagoslovljen je bil nov oltar naše cerkve.

Oltar, ki stane blizo tisoč dolarjev, je res umetno delo v rimskem slogu, kakor je cerkev, in je prvi sad splošnega zanimanja, odkar smo izplačali Slovake, ter se čutimo drugim popolno neobvezne. Društva naše župnije, slovenska in hrvatska, so odkorkala paradno ob 9. iz svojih dvoran, in ob 10. se je pričelo slovesno opravilo. Čast. duhovščina iz benediktinskega zavoda je prišla pomagat, da se je vse vršilo slovesno. Botre in botrice smo vzeli samo iz cvetoče mladine, kar je napravilo lep vtis. Naj jih tudi omenim. Jan. Kukar, Ana Grahek, Ludv. Princ, Micika Goršič, Ivan Čulig, Katica Jerman, Toni in Anica Robida, Jakob in Anica Blatnik, Rajm. Gasnik, Jerica Jaklič, Peter in Angela Jaklič, Jos. Buh, Ana Snedec, Jos. in Angelca Steblaj, Josip in Micika Geršič, Frank in Johanica Smerke, Ivan in Francika Rojc, Ivan Babič, Anica Godec.

Sedaj pričakujemo še krasne sohe, ki so blagodušna darila sledečih naših rojakov in rojakinj: Jos. Smerekar, Jos. Rus, Jos. Čulig, deček Anton Snedec, dr. sv. Ane,

Jerica in Angela Jaklič, Cilka Zamernik, Francika Kern, deklice sv. Neže in drugih.

V nedeljo popreje so naše gospice, društva "Solčni žarki" priredile smešno igrico "Oh ta Polona" istotako za novi oltar. Osobe so izvrstno predstavljale sledeče: Jerica in Angelca Jaklič, Johanca Smerke, Francika Rojc, Francika Kern, Rozika Thomas, Anica Snedec, Anica Grahek. Med dejanji so nam popevale umetno izvežbane pevke, gospa Zora Predovičeva, gospica Anica Snedec, Alenica Perko, Angelca Jaklič, na glasovir sta spremljevali Rezika Skube in Rozika Snedec. Vse so jako spretno izvrševale svoje vloge. Priznati moramo in se zahvaliti g. Zlatku Kerhinu, ki je marljivo vadil in tako izborno izuril domači talent.

—G.—

V E. Helena, Mont., so imeli sv. misijon od 25. febr. do 4. marca. Vodil ga je č. g. Mihael Gatin, rodod Dalmatinec. Misijonskih govorov so se verniki zelo pridno udeleževali. Prostorna cerkev je bila pri vsakem govoru natlačeno polna. Po govoru vsaki večer so bile pete litanije. Posebno se ganile vse lepe slovenske in hrvatske cerkvene pesmi. Ob sklepu misijona nam je č. g. misijonar ustanovil društvo Srca Jezusovega, ki naj ohranja spomin sv. misijona mej nami.

May, 1912.

V *Denver, Colo.*, je obiskal ondotno slovensko naselbino č. g. J. Perše in ostal tam skoro celi cvetni teden. Rojaki so se pridno udeleževali pobožnosti in govorov, ter skoro vsi opravili svojo velikanočno sv. obhajilo. Pri vsaki pobožnosti so se prepevale slovenske pesmi.

V *Little Falls, N. Y.*, kamor je do sedaj redno vsako leto hodil nepozabni pokojni gospod Zalokar, je obiskal rojake č. O. Anselm Murn, O.F.M. ter imel tam tri dnevni sv. misijon, katerega so se rojaki jako pridno udeleževali.

V *Rankin, Pa.*, kjer je župnik č. g. Bekavac, Hrvat, je imel hrvaški misijon č. O. Ambroz Širca, O.F.M., katerega so se kakor Hrvatje tako tudi Slovenci jako pridno udeleževali. Navdušene govore je hodilo verno ljudstvo vsaki večer trumoma poslušat. Vspah sv. misijona je bil jako povoljen.

V *Camden, Pa.*, je obiskal hrvatsko naselbino č. O. Ambrož Širca ter imel tri-dnevni sv. misijon. Tudi tu so se rojaki jako marljivo udeleževali pobožnosti ter skoro vsi sprejeli sv. zakramente.

V *Port Chestru, N. Y.*, je obiskal slovaško ondotno naselbino č. Kazimir Zakrajšek, O.F.M., ter imel tam tri dnevni sv. misijon. Vspah je bil jako povoljen.

V *Bridgeportu, Conn.*, je imel škof Koudelka ponovljenje sv. misijona zadnji teden v aprilu. Pri spovedovanju je pomagal jako marljivo č. g. A. L. Blaznik in O. Anselm Murn.

V *Piermontu, N. Y.*, je obiskal ondotno slovaško naselbino č. g. A. L. Blaznik in imel tam tridnevni misijon. Udeležba je bila jako povoljna.

Č. G. A. L. Blaznik je obiskal za veliko-noč slovaške naselbine v Tuxedo, N. J., Suffern, N. Y. in naselbine v Main. Povsodi je bilo njegovo delo blagoslovljeno z lepim vspahom.

V *Bridgeport, Conn.*, kjer je župnik slovaški duhovnik Rev. M. Jankola, je imel tridnevnicu č. O. Kazimir Zakrajšek, O. F. M. Pri vsakem govoru je bila cerkev natlačeno polna. Tudi za Slovence katerih je tukaj lepo število, je imel v slovenskem jeziku tridnevnicu v ogerski cerkvi sv. Stefana.

Na velikanočno nedeljo pri vstajenju in pri paradi pred veliko sv. mašo je v naši župniji v Rockland Lake prvič nastopila naša godba šolskih dečkov kluba sv. Alojzija, takozvani "Fife and drum corps." Dečki so stari od šest do 13 let. Začeli so se učiti še le konec novembra. Zato smo bili vsi razočarani, ko so nastopili s tolikim pogumom in odločnostjo. Bil je lep prizor videti te frkovčke v vrsti s piščalko v roki korakati in igrati.

Č. g. M. Šavs, naš slovenski rojak v *Tolono* *1914*
wer, Minn., pripravlja za zidavo nove cerkve, katero namerava še letos začeti. Bog daj svoj blagoslov!

Mil. g. škof Trobec je poslal za piruhe družbi sv. Rafaela velikodušen dar \$10, za kar se mu družba kar najtopljeje zahvaljuje. Bog živi našega blagega vladiko še mnogo let!

V *Jolietu, Ill.*, se je vršila 40-urna pobožnost za praznik farnega patrona sv. Jožefa. Veliko slovenskih sosednih duhovnikov je prihitelo te dni v Joliet, Ill.

Č. g. M. Tušek je imenovan župnikom cerkve sv. Barbare v *Brudgeville, Pa.*, kjer je bil župnik pokojni Zalokar. Č. g. župniku častitamo in želimo obilo blagoslova v novem delokrogu.

V *Kansas City, Kans.*, slovenska župnija jako dobro napreduje, kakor sporočajo župljani. Letošnje leto bojo imeli veliko novih stvari v cerkvi.

V *Clevelandu, O.*, se pridno pripravljajo rojaki, da se skoraj začne zidati nova šola, ki bo največja in najmodernejša slovenska šola v Ameriki. Če kje, potrebna je ta šola gotovo v *Clevelandu*, ki je največja slovenska naselbina v Ameriki. Bog daj svoj blagoslov!

Gospod Mertel, prvi slovenski pasar je izdelal krasen železni križ za pokopališče v *Rockland Lake*. Delo hvali mojstra.

V *Lorain, O.*, je bil sv. misijon od 11. do 17. marca, katerega je vodil Benediktin, č. O. Vencel Šolar. Navdušenih misijonskih govorov se je udeleževalo vsaki večer ljudstvo v jako obilnem številu. Sv. zkramentov se je udeležila vsa župnija. Ob sklepu misijona se je ustanovilo mladeniško društvo "Srca Jezusovega," otroško "Marijin vrtec," ter obnovilo Materino društvo Sv. Ane," katero je ustanovil že prejšni župnik. Vspah sv. misijona je bil jako krasen in ljudstvo nikdar ne bo pozabilo krasnih misijonskih govorov nadušenega misijonarja o. Vencelna. Župljani so hvaležni blagemu gospodu župniku Stefaniču za sv. misijon.

V *Bridgeport, O.*, je Rev. J. Stefanič tudi letos obiskal ondotno slovensko naselbino.

New York. Tretji red sv. Frančiška so sedanjí sv. oče prav toplo priporočili vsemu kat. svetu. Nekdaj je ravno tretji red skupaj s prvim redom in drugim redom prenovil vse narode po vsej Evropi. Ta tretji red lahko tudi sedaj doseže enake vspehe mej narodi, ako se oklenejo njegovih nauk in navodil, zlasti s svojim naukom o prežranji bogastva, zlasti denarja, ki je dandanes vladar sveta. V slovenski naselbini v *New Yorku* se je te dni vstanovila prva slovenska skupščina tretjega reda v Ameriki. Pri popoldanjski službi je imel slovensen shod p. Anselm Murn. Udeležba je

bila izvanredno velika. Tolika ljudstva že dolgo ni bilo pri popoldanjski službi božji, kakor je bilo to nedeljo.

Poljski razkol v Ameriki. Poljaki v Ameriki so prav kar v jako nevarnem položaju! V nevarnosti so, da se ne začne mej njimi velik razkol, ki lahko na stotisoče, da, skoro milijon vernikov odtrga od katoliške cerkve. Sicer imajo že več let poljsko "neodvisno katoliško cerkev" s "škofom" v Scrantonu, Pa., kamor spada več odpadlih poljskih duhovnikov in več župnij, ki so imele radi duhovnika težave s škofi.

Sedaj je pa nekaj ultra narodovcev in nekaj poljskih nesrečnih duhovnikov zaneslo agitacijo za poljske škofove in škofije mej narod. Katoliška dnevnik "Kuryer Polski" iz Milwaukee in "Dziennik Narodowy" iz Chicago sta ustanovila že pred leti veliko organizacijo "Katoliških poljskih lajikov," katere namen je: 1) zahtevati od Papeža, da da Poljakom v Združenih državah lastne škofove, ki bojo neodvisni od drugih ameriških škofov. Tako bi se začela nekaka posebna poljska cerkev v Združenih državah. 2) Izposlovati pri državi posebne postave, po katerih bi moralo biti vse cerkveno premožnje poljskih cerkva vknjiženo le na ime cerkvenih odbornikov (Lay trustees) in bi se škofu vzela vsa ingerenca in nadzorstvo nad tem premoženjem. 3) Delovati na to, da bojo vsi poljski volivci odločno vselej nastopili proti vsem uradnikom in sodnikom, ki bi se pokazali neprijaznim Poljakom. 4) Zbirati potrebni denar v podporo in obrambo duhovnikov, ki bi se ne udali škofom. 5) Delovati na to, da se ta boj nadaljuje tudi tedaj, ako bi bili vsi verniki izobčeni iz cerkve.

Milwauški nadškof je skupaj z vsemi škofi svoje provincije izdal posebno pastirsko pismo na vse Poljake Združenih držav in jih resno svari proti temu delovanju. Odobruje sicer, ako želijo Poljaki imeti več poljskih škofov po raznih škofijah po Združenih državah, ki bi jih razumeli in ki bi jim oznanjevali besedo božjo v njih jeziku. To ni nič slabega in to se lahko prosi in Rim bo gotovo rad dovolil v škofijah, kjer je veliko Poljakov, ali škofove ali pa vsaj pomožne škofove poljske narodnosti. Gotovo je pa nesmisel, ako se zahteva, da se Poljaki popolnoma ločijo cerkveno od drugih narodnosti in bi imeli svoje lastne škofije. To bi bilo lahko povod k velikim neredom in zmešnjavam.

Posebno svari nadškof pred vsakim nasiljem, "da se bo delovalo tudi s silo, če se tudi cele župnije izobči." To kaže slab duh in slab namen. To ni duh katoličanstva, ampak duh upora.

Zato je strogo prepovedal branje teh dveh listov vsem katolikom in sicer pod smrtnim

grehom. Kdor bi bil član te organizacije ali naročnik in bralec teh listov, pa bi ne obljubil pri spovedi, da bo izstopil ali listov več ne bral, se mu celo odveza ne sme dati. Opominja tudi duhovnike, naj pouče ljudstvo o tem.

Poljakov je v Združenih državah nad 4 milijone. Imajo res velikanske župnije in cerkve. V Chicago imajo n. pr. Resurekcionisti poljsko župnijsko šolo z 3625 učenci in 64 učiteljicami. Žato je Rim z veseljem dovolil nadškofu Chicaškemu, da je dobil Poljaka Rode za pomožnega škofa. Gotovo bo Rim vselej rad dovolil vsaki narodnosti škofa, ako se bo dokazalo, da ga potrebujejo. Tam se ne gre za narodnost. V Ameriki je vsakdo lahko škof, samo ako je drugače zmožen, naj bo narodnosti katere koli. Kadar se gre za zasedenje kake škofije, se zbero vsi pravi župniki k posvetovanju in si izbero tri kandidate, potem se zbero vsi škofije dotične nadškofije in zopet zbero tri kandidate in ti kandidatje se potem pošljejo v Rim. Rim se potem še posvetuje z delegatom, poižveduje o vrednosti teh kandidatov in najvrednejši in najsposobnejši dobi škofijo. Mi Slovenci smo imeli že pet rojakov škofov in nismo nič prosili in delovali za nje. Bili so imenovani iz Rima kot najsposobnejši. Ako bojo Poljaki imeli mej seboj enake moče, bojo pri zasedanji škofijstev enako vpoštrevani, kakor smo bili mi Slovenci, katerih nas je komaj 100,000 tukaj in ni treba nobenega razkola in nobene organizacije v ta namen.

"Združenje slovenskih katolikov v Ameriki," slovaška organizacija, o katere vstanovitvi smo že lani sporočali, krepko napreduje. Meseca febr. je imela svoj letni občni zbor v Scrantonu, Pa. ob veliki udeležbi. Ta organizacija ima svoje nasprotnike, vendar se jako lepo razvija. Upanje je, da se bojo počasi pod njenim okriljem združili vsi trezno misleči in odločni katoliki slovaški!

O, dneva nam pripelji žar, ljuba Mati Slovenija, da se bi tudi mej našim narodom moglo doseči kaj enakega, ki je živa naša potreba! Seveda, kakor pri tej organizaciji, tako morajo tudi pri nas to stvar vzeti v roke edino le slovenski duhovniki! Opozarjamo še enkrat na besede, katere smo priobčili zadnjič izpod peresa nekega slovenskega duhovnika!

Več sto poljski duhovnikov se je zbralo v cerkvi Sv. Kazimirja v Detroitu k posvetovanju o rešitvi poljskih homatij v Združenih državah. Shodu je predsedoval pomožni škof iz Chicage, Rt. Rev. Rhode. Poljski katoliki veliko pričakujejo od tega shoda za zboljšanje zamotanih razmer mej njimi. O poljskem razkolu poročamo na drugem mestu.

Ali ima duhovni vodja pravico koga izključiti iz jednote radi neopravljene velikonočne spovedi?

To je velevažno vprašanje, katero bo moral najbrže letos reševati novi duhovni vodja. Ker se do sedaj ni odločno zahtevalo od članov spovednih listkov, opustili so mnogi velikonočno spoved, češ saj me ne morejo izključiti iz jednote. "V Ameriki je vera in država ločena, toraj, mi nič ne morejo, ako ne opraviš."

To vprašanje je imela lansko leto rešiti tudi slovaška Katoliška Jednota. Tudi tam so nekateri člani tako mislili. Toda odločni katoliški predsednik je pokazal, da so na napačni poti. Izključil je kar celo društvo, drugod pa posamezne člane. Društvo in nekateri člani so uložili tožbo zoper Jednoto pri najvišjem državnem sodišču. Toda tožbo so popolnoma zgubili in plačati so morali še vse tožbene stroške. Sodnik je utemeljil svojo obsodbo s tem: "Vsi člani so izpovedali pod prisego, da so vedeli za to dolžnost že takrat, ko so bili sprejeti v društvo in Jednoto. Ako bi takrat res ne bili vedeli, lahko so brali v jednotinih pravilih, katere so imeli v rokah. Ko so bili pa sprejeti so obljubili, da bojo jednotina pravila spolnjevali. V pravilih je pa ta točka." Sodnik je tudi prašal škofijstvo o pomenu besed "praktičen katolik." Na podlagi teh dejstev so toraj vsi tožbo zgubili in predsednikovo izključenje je moralo obveljati.

O tem slučaju bomo pri drugi priliki še več spregovoril.

Želimo le, da bi duhovni vodja stal odločno na tem stališču, katerega je zavzel in nevstrašeno nastopil za katoliški značaj jednote. Sramota bi bila za kat. Jednoto, ako bi pustila v svoji sredi kake verske propalnice. V kat. Jednoti ni mesta za take! Taki kažejo jako malo značaja in močatosti, ako se sploh tlačijo mej katolike! Vero prezirate, smešna se Vam zdi vsaka kat. stvar, prezirate vse kat. naredbe, živite in mislite popolnoma protikatoliško, tlačite se pa le v katoliška društva! Ali ni to hinavščina! Zato je že res zadnji čas, da se vzame v roke veliko metlo in se pomete iz Jednote vse, kar ne spada pod prapor *katoličanstva!* Brez par slabih vojakov, bo zmaga vse eno dobljena. Da, še ložje!

Pravijo tudi, da je to napačno, da Jednota sili k sv. zakramentom. Kako hinavska je ta trditev! Kdo te pa sili, da bodi v taki jednoti, kjer se zahteva spoved? Jednota sama nikogar ne sili k spovedi, temveč društveniki sami silijo jednoto, da sprejema pod svoje okrilje samo take, ki gredo k spovedi vsaj za velikanoč in so praktični katoliki. Saj si moral sprejema v to jednoto celo prošiti! Ali te je kdo silil v jednoto? Le ko bi se dalo koga prisiliti v katoliško jednoto, ta bi potem lahko rekel, "ne grem k spovedi! Zakaj ste me pa prisilili v tako jednoto!" Vsak član je vedel pred vstopom v jednoto, da je v jednotinih pravilih ta točka. Če je vkljub temu prosil sprejema v to jednoto, kdo more trditi, da mu kdo dela kako krivico?! Nasprotno! Tak član dela krivico katoliški Jednoti, ker se je urinil tja, kamor ne spada, in — če bi imel le količkanj močatosti — sploh spdati ne bi hotel! Hinavščina pravijo je najgrša stvar na svetu! Če je to res, potem je hinavščina brezverskih ali socialistiških "katolikov" res vsega preziranja vredna!

Bomo videli, kaj bo!?

Zabavljačem.

Pa jim ustrezni, če jim moreš, tem modernim poganom in brezvercem! Karkoli naredi cerkev ali kak cerkven predstojnik, naj je to že papež, ali kak škof ali pa tudi kak duhovnik, vse je narobe v njih očeh. Pa naj naredi tako ali tako, zabavljali bojo zoper.

Če se duhovnik strogo drži svojega poklica in marljivo in navdušeno dela za zveličanje bližnjega, pravijo, da je fanatik. Ako pa posluša njih nauke in se ne zmeni za svoj stan, ali živi, kakor bi ne smel, kažejo manj, češ, "poglejte 'f... je!' Taki-le so! Ne vrjemite jim!"

Ako so v cerkvi pobožnosti, pravijo, da se narod tlači v črno klerikalno temo. Ako pa ni pobožnosti, pa pravijo, da je župnik len, ker nima pobožnosti.

Ako je spovednik strog, pravijo, da je rabelj duš, če je pa ljubeznjiv in prizanesljiv, pa kriče, "glejte, kako delajo: naredi, kar hočeš, pojdi k spovedi, pa ti bojo vse odpustili."

Ako mašnik hitro mašuje, pravijo, "poglejte ga komedijanta, kako se obnaša pred oltarjem." Če pa mašuje bolj počasi, pa kriče: "glejte ga počasnega mečkača."

Ako gre duhovnik v gostilno, pravijo, "glejte ga pijanca," ako pa nikdar ne gre in dela zoper pijančevanje, kriče: "glejte ga hinavca, ki bližnjemu niti kapljice vina ne privošči!"

Ako revnim ceneje naredi usluge, za ktere je dolžan zahtevati mal prispevek za stroške cerkve, pravijo: "glejte ga 'skeba!' Za vsako ceno dela." Če pa vsem enako računa, pa kriče: "glejte ga neusmiljenega rabeljna, ki le za denar dela!"

Ako pridno zbira denar za cerkev, da jo okraši, kolikor mogoče dostojno, pravijo: "glejte ga lakomnika, samo za denar mu je!" Če pa skuša z revnejšimi razmerami shajati, pa kriče: "glejte ga nemarneža, ki niti za dostojnost cerkve ne skrbi. Samo za svoj trebuh!" itd., itd., itd. Kdo bi naštel vsa ta zabavljanja! Skratka: naj naredi duhovnik kar hoče, kakor hoče, in kadar hoče, gotovo je, da se bo zabavljalo zoper.

Posebno jasno so ti bratci pokazali svojo volčjo naravo ob priliki novega določila glede praznikov po svetu. Sicer so jim prazniki deveta briga. Saj se še za nedelje ne zmenijo, da bi prišli k sveti maši, kaj še le, da bi prišli v cerkev na praznik, da bi morda vstali nekaj ur preje ter šli pred delom še zadostiti svoji verski dolžnosti! Toda silno imajo radi praznike, saj človek bi si tako mislil! Ali ste brali njih zabavljanje zoper papeža in škofe, ko so skušali urediti to zadevo? Res, bilo je že naravnost smešno, kaj so počeli! In sicer tako brezsravno, da se je moralo gabiti! Tako n. pr. Graški škof Schuster ni odpravil nobenega praznika. Pisali so: "Taki-le so škofje! Nič ne ubogajo papeža! Kaj za Graškega škofa ne veljajo papeževa pisma? Seveda, kaj se bogati škof zmeni za ubogega delavca? V cerkev naj hodi in strada in polni njegovo bisago!"

Ljubljanski škof je pa odpravil nekatere praznike, da olajša tako ljudem stališče, ter zmanjša število smrtnih grehov, s katerimi ravno ti brzverci ob praznikih žalijo Boga. Kaj so pa tu pisali? "Ljubljanski škof je pokazal, kako je neusmiljen! Delavec mu še ne gara zadosti! Seveda, kaj se on zmeni za ubogega delavca! Ne privošči mu počitka!"

Pa, zdi se nam preneumno s temi budalostimi mazati naš list. Pribijemo te stvari le, da rojaki sami o tem razmišljajo, kaj jim pravi zdrav razum in da naj ne slušajo, kaj take propalnice pišejo! Res čudno je, da nekateri, sicer modri in premišljeni možje, tako slepo drve za nekaterimi brezverci in kriče za njim, brez premisleka, kar jim ti pišejo!

Tudi smo se zelo čudili, da so tudi družice pametni listi ponatiskovali iz liberalnih

listov take budalosti in sami sebe smešili. Za danes ne imenujemo nobenega lista, toda, pri vsaki taki priliki bomo kar krcnili in opozorili rojake na take liste!

Nekateri listi trdijo o sebi, da so delavski listi in svobodomiselnji in ne vem kaj še, da se trudijo za delavca. Toda odprite ta list! Prebirajte ga! Začne se na prvi strani s kako notico o kakem duhovniku. Ni kolone, kjer bi ne bilo kake opazke zoper vero. Članki so v veliki večini le kake "preplan-kane" brozge kakih nemških socialistiških ali liberalno-židovskih listov! In to naj je delavski list? Kakšnega pomena, prosim Vas pa je n. pr. za slovenskega delavca v Ameriki znana afera suspendovanega župnika Berceta iz Sore? Ali je res to tolike važnosti za rešitev socialnega vprašanja v Ameriki, da je bilo treba cele mesece priobčevati to brozgo in polniti časniške predale, da je bilo treba jo razširiti v obliki brošure mej ameriške Slovence? Kakšnega pomena je za Slovenski narod v Ameriki? Pravite, da je vsa vera neumnost, da so vsi duhovniki goljufi, potem se pa potegujete za župnika? Toraj vendar ni res, da bi bili vsi duhovniki goljufi? Vsaj eden, Berce, ni! Tako sami sebe po zobeh tolčete, ali ne?

In tako dalje!

Toraj, delavski listi naj se drže svojega programa in delujejo za delavstvo in pišejo o delavstvu. Narodni naj delajo za narod. Socialistiški naj pišejo o socializmu, naj nam lepo obrazložijo, kakšna bojo njih prihodna nebesa, katera nam bojo "pričarali" v bližnji bodočnosti, verske nauke naj pa puste pri miru. Zato imamo pa cerkvene in katoliške liste.

Saj vendar nismo še na Portugaljskem ali pa v "katoliški" avstriji, kjer se vse sme, kar le židovske lože hočejo? Kje, povejte, kje, v katerem dostojnem Amerišku listu boste brali podle izbruhe proti kakemu stanu ali proti kaki cerkvi, kakor jih moramo brati v vaših predalih?

Kdor v Ameriki noče biti "amerikanski," ne zasluži, da je tukaj! To velja tudi za liste!

Po vseh slovenskih naselbinah želimo imeti zastopnike, ki bi list razširjali mej rojaki po naselbini. Vsakemu zastopniku dovolimo večje procente od vsakega naročnika, kakor kak kateri drugi slovenski list.

Rojake v naselbinah, kjer še ni zastopnika, vabimo, da se oglasijo oni, ki imajo veselje za to delo. Lep postranski zaslužek bo to, ako se le hočejo količkanj potruditi.

May, 1913.

Glede članka "Bombe in naše delavsko vprašanje" smo dobili več pisem. Tudi nekaj socijalistov nam je pisalo. Mi se tem potom zahvalimo za vsa ta pisma. Onim, ki so nam poslali naslov, smo odgovorili v pismu. Nerazumljivo nam je pa, zakaj se nekateri niso podpisali. Mi spoštujemo tudi nasprotnika. Ako nam piše tudi najzagriženejši socijalist, bo dobil prijazen odgovor. Nam se ne gre za kak boj! Tudi nismo stare "branjevke," da bi se kregali, ako smo različnega mišljenja, ali zmerjali. Tudi se ni treba bati, da bi morda iz jeze potem ime dotičnika javno postavili v listu na pranger. Uredniška tajnost je pri nas enaka kakor za naše najožje prijatelje, tako za najhujše sovražnike.

Zatoraj, kdorkoli nam piše svoje misli, naj so tudi popolnoma nasprotne našim, naj se podpiše s celim imenom in naslovom za odgovor. Da, nasprotnike še prosimo, da nam pišejo in nam povejo svoje misli jasno. Mi hočemo ravno spodbiti vsa kriva prepričanja in napačne nazore, ki se razširjajo. Pameten človek za nobeno reč ne bo bolj hvaležen, kakor če je v zmoti, pa ga kdo prepriča o tej zmoti in pridobi za resnico.

Urednik.

Vsem, ki so nam izrazili svoje priznanje k našemu delovanju in smeri lista ter nas v laskavih besedah bodrili k krepkemu napredku, se prav iskreno zahvaljujemo. Mi sicer ne delamo zato, da bi nas kdo hvalil, vendar nas pa tako navdušena pisma jako spodbude, ker so nam priča, da smo ubrali prave strune in nastopili pravo pot.

Pri našem listu se nam ne gre za kak business. Če pogledate tisk, slike, papir, obliko in izračunate, koliko nas to stane mesečno, bodete videli, da smo še daleč od vsakega businessa, nasprotno, da delamo vse brezplačno in povrhu še žrtvujemo vsako leto lepo svoto za napredek lista, ker boljšega in vzvišenejšega dela za narod danes ni, kakor je razširjanje dobrega čtiva mej narod.

Priporočila v molitev priobčujemo brezplačno. Kdor prostovoljno kaj daruje v podporo lista, se seveda hvaležno sprejme.

Priporočilo ali zahvala mora biti vedno podpisana s celim imenom v pismu. Kdor v listu noče biti imenovan s celim imenom, to je vsejedno. Vendar uredništvo pa mora vedeti ime.

Kaj piše poštena roka slovenskega rudarja o našem listu: "Ave Maria" je res prekrasen list, ki mora ugajati vsakemu in mora njegov napredek vsakega veseliti, če ima le še kaj ljubezni do katoliške vere in svojega naroda, katerega hočejo propalice pripraviti popolnoma ob vero in ga popolnoma upropastiti. "Ave Maria" se mi zdi kot svetla luč, ki je prišla o pravem času še

in posvetila v temo naših žalostnih razmer. "Ave Maria" je naš apostol, ki zastopa naše najdražje svetinje, ki nastopa pogumno in nevstrašeno proti zlobi in zmotam brezvercev, ki brani resnico, pravico in svobodo ter nam odkriva nakane naših sovražnikov, da se jih znamo varovati, ki nam kaže pot časne in večne sreče. Spisi in članki "Ave Maria" so velezanimivi in odgovarjajo potrebam sedanjega časa, posebno pa še naših žalostnih razmer v Ameriki. Vsaka številka je zanimivejša in mislim, da se list ne more bolj spopolniti, kakor se je že."

A. Tomec.

Ko bi nam ne vem kako visoka cerkvena avtoriteta pisala tako priznalno pismo, bi nas ne zveselilo toliko, kakor nas je to pismo, pisano iz vrst našega ljubega slovenskega delavstva. Objedem smo pa tudi ponosni, da imamo v Ameriki še može tako plemenitega prepričanja. — Da, žalostne so razmere mej nami. "Vsi slovenski Amerikanci so v liberalnem ali socijalistiškem taboru" — se je reklo. In tudi mi smo bili tako prepričani. Toda, hvala Bogu, niso še! In tudi ne bojo! Zato pa vsi, ki čutite z narodom, v naš krog! Komur je mar za izboljšanje naših razmer, krepko k delu za razširjenje našega lista!

Zahvale.

I. S. — Bil sem v veliki stiski. Vse je kazalo, da se stvar ne bo stekla gladko. V tej stiski obrnil sem se k sv. Antonu Pad in obljubil se mu javno zahvaliti, ako me usliši. Vse se je nepričakovano dobro izteklo, da, stiska mi je še veliko koristila. Sv. Antonu se s tem zahvaljujem . . . (Sv. mašo opravili. Hvala za dar. Bog plačaj!)

— Hvala Mariji Pomagaj za uslišano molitev! — Presv. Srcu in sv. Antonu se lepo zahvaljujem za izkazano pomoč! V. Z.

— Za zdravje, ki se mi je vrnilo po hudih boleznih hvala sv. Antonu. Fr. R.

— Hvala za uslišano molitev. V. K. (Hvala za dar. Sv. maša opravljena.)

— Zahvalim se za uslišano molitev. Vse se je dobro izteklo. Rešen sem sovražnikov.

Tretje, četrte in pete letošnje številke smo nekaj sto iztisov več natisnili in sicer radi lepega članka "Človeka in žival." Ker ne moremo vsem novim naročnikom poslati celega letnika, radi bi vsem poslali vsaj cel ta članek, ki je tako krasen. Zastopniki, na delo dokler jih imamo še kaj.

Vsakemu rojaku, ki nam pošlje znamko za 1c. radi pošljemo eno številko brezplačno. Kdor želi več števil ali več iztisov ene številke, naj za vsako priloži po en cent znamko.

Uprava Ave Maria.

"Ave Maria" mora v vse slovenske hiše po Ameriki! to je naš sklep za letošnje leto. Do konca leta se mora naše število naročnikov pomnožiti za najmanj 1,000!

V TO PA POTREBUJEMO POMOČI VSEH NAŠIH PRIJATELOV IN ZLASTI NAŠIH ZASTOPNIKOV!

Da bomo pa navdušili vse svoje prijatelje, da bojo šli na delo za naš list, ne maramo tega zastonj, zato razpisujemo sledeče nagrade:

1) Kdor nam pošlje **enega** naročnika, pošljemo mu krasen medaljonček, tako zvani "stick-pin" Presv. Srca Jezusovega.

2) Za **tri** naročnike pošljemo krasen križ s stojalom ali za na steno.

3) Kdor nam pošlje **šest** novih naročnikov, pošljemo mu krasen kip, 14 inč visok. Dobiti se more ali kip presv. Srca, kip Marije ali kakega svetnika, kar si kdo sam izbere.

4) Za **10** novih naročnikov pošljemo krasen rožni venček iz briljantov s zlato verižico in zlatim križcem v krasni usnjati in svilnati škatulji.

5) Kdor nam pa nabere **20** naročnikov, pa mu pošljemo krasen zabojček iz cedrovega lesa, srebrno okovan z vso opravo, ki je potrebna pri sprevidenji bolnikov, t. j.: Srebrn križ, dva srebrna svečnika z dvema svečkama, dva srebrna krožnika za bato za sv. poslednje olje, posodica za blagoslovljeno vodo, kropilček s srebrnim ročajem, posodica za vodo, ako bi bolnik ne mogel sv. Rešnjega Telesa zavžiti drugače kakor z vodo, dva platnena prtička in zavojček fine bate.

To so krasne nagrade, ali ne?

— Pogoji so: —

Čas za nabiranje je od 1. marca do 25. junija.

Naročniki morajo plačati za celo leto naprej.

Naročnike se lahko pošlje takoj ta mesec, da dobe že majevo številko, naročnina pa najkasneje do 25. junija.

Te nagrade ne veljajo za zastopnike, ki delajo za list za odstotke, razun, ako si sami izvolijo nagrado mesto %.

Ko se nam pošilja naročnino in naročnike se mora izrecno povedati, da se želi dobiti nagrado.

Toraj, hajd na delo! Pogumno v boj za razširjanje katoliškega tiska mej nami ameriškimi Slovenci.

Vsi v tekmo! Vsi na delo! Hura! Nagrade so v resnici krasne!

Uprava "AVE MARIA."